

DE SKAL HAVE ET SKUB FREMAD

Jes Jensen gjorde op med sit barndomshjems manglende tradition for uddannelse. Derfor vil han gerne støtte de bogligt svage elever

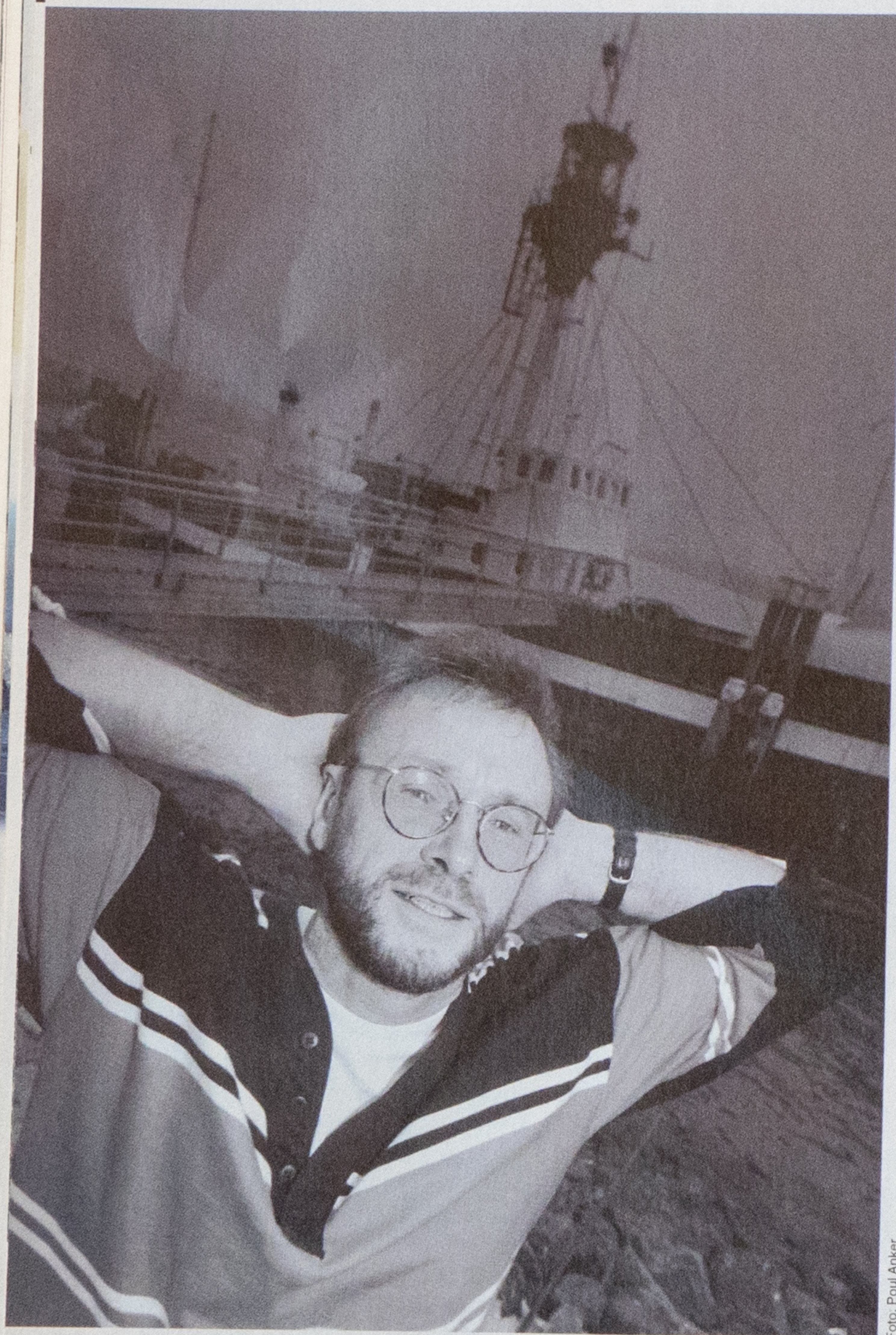

Foto: Poul Anker

Når han kommer hjem om eftermiddagen, slapper Jes Thim Jensen af med avisen og lader samtidig dagen passere revy.

AF PERNILLE PEDERSEN

Matematiklæreren fulgte med, da 7. klasse på Sædding Skole i Esbjerg for et år siden flyttede til overbygningen på Ådalsskolen i nabolaget. Efter 27 år på den samme arbejdsplads trængte Jes Thim Jensen til luftforandring, så han greb anledningen til at bryde op og følge 7. klassen til vejs ende i folkeskolen.

Også tjansen som gårdvagt tog han med sig. Han har altid nydt at strække ben og trække frisk luft mellem timerne.

Derfor står han om morgenen i skolegården og dirigerer den tætte myldretrafik. Alle cykelstier i Sædding synes at føre til Ådalsskolen, og næsten 600 cykler strømmer ind i skolegården i minutterne op til første time. Det kræver et øje på hver finger at undgå sammenstød.

Jes Thim Jensen cykler også selv til og fra arbejde. De fem kilometer gennem et uberørt naturområde tæt på havet er nærmest uudværlige for ham, ikke mindst om eftermiddagen, når han skal hjem.

– Det er en fantastisk måde at koble af på og få tænkt dagen ordentligt igennem.

Nødvendig omvæltning

51-årige Jes Thim Jensen husker ikke præcist, hvorfor han valgte at blive lærer for 30 år siden. Muligvis hænger det sammen med, at matematik og idræt hører til hans hovedinteresser, eller at seminariet i Esbjerg dengang var én af de få steder med en videregående uddannelse i området.

Matematikken er stadig hans faglige hovedinteresse, selvom der i dag også står idræt, sløjd og geografi på ugeskemaet. Han har blandt andet lavet et undervisningsprogram for 7. klasse sammen med en tidligere kollega, og de seneste år har han brugt tid på at undervise amtets øvrige matematiklærere i undervisningsdifferentiering.

En differentiering, som efter hans mening har været en svær men nød-

vendig omvæltning for mange lærere. For øjeblikket forsøger han selv at praktisere princippet i et tværfagligt forløb sammen med klasselederen i 9. klasse.

De skal lære at lytte

Mens eleverne fra 9. klasse finder maling og masonitplader frem i sløjdsalen til dagens første time, forklarer han, hvad det tværfaglige projekt går ud på. Eleverne er blevet fordelt i grupper, der hver skal konstruere et lille samfund. Altsammen bliver malet på masonitpladerne, og siden skal miniaturemodellerne bruges til et demokratispil.

– Og så kaster vi forskellige opgaver ud, som de skal klare. For eksempel placeringen af 70 bosniske flygtninge.

– De skal argumentere for eller imod, at netop deres samfund kan og vil tage imod flygtningene. Pointen er, at vi får en saglig debat om et væsentligt emne, og eleverne lærer at lytte til andres argumenter.

Jes Thim Jensen synes, det er spændende at betragte den proces, der foregår i hver enkelt gruppe, når der skal måles og males, repræsentanter for gruppen skal vælges, og vigtige beslutninger træffes.

– I en klasse er der altid en top og en bund. Nogle gange er jeg nødt til at gribe ind, hvis de stærkeste elever sætter sig på alle beslutningerne i en gruppe. Men i en nogenlunde homogen klasse som denne klarer de som regel bedst konflikterne uden min indblanding.

Han er glad for, at matematikken bliver brugt i en praktisk sammenhæng, som det sker i tilfældet med demokratispillet.

– Der skal luges ud i den type matematikopgaver, som ikke kan bruges til noget udenfor klasseværelset, mener han.

– Men omvendt er jeg som de fleste andre matematiklærere nok lidt konservativ. Jeg bekymrer mig meget om, hvorvidt eleverne nu også lærer at dividere og regne med brøker ordentligt. Det anser jeg for at være lige så vigtigt som at kunne tage sociale hensyn og arbejde tværfagligt.

Det er bare guf

Det viser han senere på dagen, da han underviser samme 9. klasse i matematik. Jes Thim Jensen bliver tydeligt irriteret over, at for mange har skippet lektionerne til timen, og noterer syndernes navne ned. Irritationen bliver ikke mindre af, at der i klassen er en konstant trafik af elever ind og ud af døren.

De skal passe frikvarterets frugtbod eller mødet i elevrådet.

– I går i 9. klasse. Det er altså alvor nu. Og det er jeres ansvar alene, hvor meget I vil have ud af timerne. Det kan ikke passe, at jeg skal svinge pisken over jer, før I kan styre det, pointerer han skarpt.

Anderledes afslappet forløber matematikundervisningen i 7. klasse lige inden frokost.

Med lommeregnerne skal eleverne løse en række opgaver med decimaltal, procenter og brøker. Der bliver arbejdet lydløst over hele linjen.

– Det er bare guf, når eleverne kaster sig over arbejdet på den måde, og man kan mærke koncentrationen helt ud i hjørnerne. I en 9. klasse kører der en masse ting i hovederne på eleverne samtidig, og jeg kan ikke forvente den samme ukritiske disciplin.

– Nogle gange skal 9. klasse bare have lov til at sidde og kigge ud af vinduet og tænke på kæresten. Det er også vigtigt, at de passer både frugtgodt og elevrådsmøder. Så selv om jeg har svært ved det, må jeg finde mig i, at det indimellem går ud over undervisningen, siger han.

Brud på traditioner

Jes Thim Jensen er vokset op i et arbejderkvarter i Esbjergs indre by. Hans mor var hjemmegående, hans far typograf, og der var ingen tradition for at fortsætte i skolen, når først realeksamen var overstået.

– Jeg havde papirerne fra gymnasiet med hjemme, men det var kun de fine, der fik studentereksamen dengang.

I stedet begyndte han som arbejdsdrengh. Og han brugte megen tid på sine fritidsinteresser, kapsejls, tennis og i en periode håndbold på topplan. Det var først en del år senere, at han brød med hjemmets traditioner og søgte ind på lærerseminariet.

– På grund af min egen baggrund ligger det mig meget på sinde at give de, som ikke bliver bogligt motiverede hjemmefra, et skub.

– Jeg gør meget ud af at få alle med. Og få eleverne selv til at vise sociale hensyn over for de svagere.

Jes Thim Jensen mener, at hans egen svaghed som lærer er, at han indimellem mister tålmodigheden. Selvom han skynder sig at tilføje, at det er blevet bedre med alderen. Det kommer lidt mere tøvende, da han skal fremhæve sine særlige fortrin i jobbet.

– Jeg sidder sjældent stille i fem minutter, men bruger mig selv i hver eneste time. Jeg prøver på at plante noget inspiration ved selv at være inspirerende, siger han så.

– Jeg gør også meget for at forny mig, skaffe nyt materiale og gribe undervisningen an fra forskellige vinkler. Det gør jeg for elevernes skyld, men også for min egen. Ellers havde jeg ikke overlevet som lærer i knap 30 år.

Dagen passerer revy

Geografi med 7. klasse i to timer er en utaknemmelig opgave, når klokken nærmer sig 14. I den første time har eleverne været på stikkerne.

Ud fra billeder i en bog har de på skift fortalt om istiden, ind imellem så ivrigt, at flere har snakket i munden på hinanden. Nu er den sidste gas ved at gå af ballonen, og en videofilm om en norsk fiskerby, der minder om Esbjerg, tager kun toppen af uroen.

Jes Thim Jensen er også træt, da han kommer hjem ud på eftermiddagen. Som regel lægger han sig på sofaen med avisen en times tid og lader dagen passere revy, mens øjnene løber hen over overskrifterne.

– Jeg har altid forberedelse til næste dag. Ikke nødvendigvis opgaver, der skal rettes, men så er der nogle episoder med elever, som skal redes ud. Eller noget, jeg ikke synes gik efter planen, som lige skal tænkes igennem, siger han.

Det værste, han som lærer har været ude for, er de perioder, hvor han er kommet helt skævt ind på en klasse.

– Det behøver ikke at være nogens skyld. Det kan bare være et spørgsmål om dårlig kemi, siger han.

– I de perioder bliver jeg en anden type lærer. Jeg dropper noget af det personlige engagement og går efter bogen i stedet. Går det helt galt, er jeg ikke den ærekære type, der kæmper sig igennem for enhver pris. Jeg vil hellere bede om at blive helt fri for en klasse end at gå nogle dage og vente på forbandelsen fra klokken 12 til 14. Omvendt findes der næsten ingen større tilfredsstillelse for læreren end de timer, hvor han for alvor får eleverne til at spidse ører og sugе ordene til sig.

– Selvom man aldrig bliver god nok, er det jo grundlæggende den slags situationer, der gør det sjovt at være lærer, siger han.

Pernille Pedersen er freelancejournalist.